

За інженерні кадри

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Газета видається
з лютого 1981 року.

ОРГАН ПАРТКОМУ, РЕКТОРАТУ, ПРОФКОМІВ ТА КОМІТЕТУ
КОМСОМОЛУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 10 (209)

Виходить раз
на тиждень

П'ятниця, 14 березня 1986 року

Ціна 1 коп.

АКТУАЛЬНІ ІНТЕРВ'Ю

ДИСЦИПЛІНА — НАД УСЕ!

РОЗПОВІДАЄ ГОЛОВА ПРОФКОМУ ВИКЛАДАЧІВ І СПІВРОБІТНИКІВ ІНСТИТУТУ М. А. ФІЛІНІЮК.

— Микола Антоновичу, яких заходів уже вжито в інституті на виконання відомих постанов партії та уряду про посилення роботи по зміцненню соціалістичної дисципліни?

— На факультетах, кафедрах, у відділах і службах проведено чималу роботу. Розроблені і проведені відповідні заходи щодо вдосконалення форм і методів боротьби за міцну дисципліну праці, зниження втрат робочого часу. Проблеми ці неодноразово обговорювалися на ректораті, у профкомі, на вчній раді.

Так, у травні минулого року на ректораті, парткомі і профкомі затверджено план заходів по поліпшенню роботи з кадрами у світлі постанови березневого (1985 р.) Пленуму ЦК Компартії України «Про хід виконання рішень XXVI з'їзду партії з питань кадрової політики і завдання партійних організацій республіки по дальшому вдосконаленню роботи з кадрами».

Питання про стан трудової дисципліни в колективі заслуховувалося і на останньому засіданні вченої ради 27 лютого. Прийнято відповідну постанову, яка буде опублікована в газеті «За інженерні кадри».

Профспілкова організація проводить комплексні і вибіркові перевірки, розповсюджує передовий досвід роботи по зміцненню дисципліни.

— А чи можемо зараз сказати, що рівень трудової, виробничої і виконавської дисципліни в інституті відповідає сучасним вимогам?

— На жаль, ні. У нас ще великі втрати учбового часу студентів. У минулому навчальному році вони становили більше 97 тисяч годин, у нинішньому — вже понад 50 тисяч.

З вини викладацького складу нерідкі випадки зриву занять, передчасного їх закінчення тощо. Останніми роками за різноманітні порушення такого характеру були притягнуті до дисциплінарної відповідальності 97 вик-

ладачів. Прикро, але в цьому числі є і завідувачі кафедр, декани. За цей же час 84 співробітники були покарані за прогули, спізнання на роботу, недбале ставлення до виконання службових обов'язків.

Порушення учбової дисципліни з вини викладачів мали місце на кафедрах МРСІ, КІПРА, РТУ, ТАМ, інженерної підготовки, ТОР.

— Чим можна пояснити таке явище?

— Треба відзначити, що трудові колективи кафедр, відділів і служб беруть ще слабку участь у роботі по зміцненню дисципліни. Нерідко обстановку нестерпності довкола порушників не створюється, сувора товариська вимогливість до них не проявляється. В більшості випадків порушники дисципліни залишаються поза полем зору колективу, на зборах їхні вчинки не завжди обговорюються, передбачену законодавством владу колективи не використовують. Та й керівники підрозділів самі не вимогливі до тих, хто недобросовісно виконує службові обов'язки.

На ряді кафедр не забезпечено чіткого контролю за дотриманням розпорядку трудового дня, не налагоджений необхідний облік місцевих відряджень.

Є зауваження і до деканів, керівників, які несистематично контролюють стан трудової дисципліни, на виявлені громадськими комісіями недоліки не реагують достатньо принципово і вимогливо. Ще слабка участь у цій роботі і членів ректорату.

— Які висновки напрошуються з нашої розмови?

— В цілому можна сказати, що стан трудової дисципліни поліпшився. Але недоліків ще немало. Тож наперед треба підвищити активність і персональну відповідальність керівників і профактиву, активність трудових колективів у боротьбі з порушеннями дисципліни.

Дисципліна — над усе!

Наш сучасник

Надто важливо поєднувати навчання з виробничою діяльністю, прилучати себе до активного трудового життя. Майбутньому інженерові належить вже сьогодні готуватися до справжньої роботи. Висока кваліфікація, сумління допоможуть знайти своє місце на виробництві, бути в числі тих, хто прискорює розвиток науково-технічного прогресу. Риси працелюбності притаманні четверокурснику факультету автоматизації і мікроелектроніки Володимирові Асауленку, голові студради гуртожитку № 5.

ВИЩА ШКОЛА У XII П'ЯТИРІЧЦІ

«Вслід за реформою загальноосвітньої школи, до здійснення якої приступила країна, ведеться розробка пропозицій по перебудові вищої освіти. Смісл цієї роботи — посилити загальнонаукову і професійну підготовку спеціалістів, привести вищу освіту у відповідність з потребами розвитку країни.

Уже зараз можна сказати, що в основу цієї роботи буде покладена інтеграція освіти, виробництва і науки. З цією метою пропонується вести підготовку спеціалістів на замовлення галузей народного господарства, будувати стосунки між ними і вузами на базі договорів, ширше залучати провідних вчених, організаторів виробництва до підготовки і підвищення кваліфікації спеціалістів. Не ставити викладачів вузів у залежність од «відсіву» студентів, але піднімати їхню відповідальність за виховання і навчання студентської молоді. Висловлюється думка про зосередження управління вузами в одному державному органі.

Вища школа... — це важлива частина всієї системи кадрової політики партії. Природно, що перебуваю вищої школи треба проводити у тісному зв'язку з вирішенням соціальних і організаційно-управлінських проблем».

З промови секретаря ЦК КПРС Є. К. Лигачова на XXVII з'їзді партії.

«Долі науково-технічного прогресу багато в чому залежать від того, хто прийме і понесе далі естафету наукового пошуку. Тому підготовка гідної наукової зміни, залучення в науку талановитої... молоді є завданням великого державного і політичного значення.

Найближче поповнення молодих вчених сьогодні вже навчається в школах і вузах. Треба уважно виявляти тих, хто має схильність до наукової роботи, правильно орієнтувати і ретельно готувати до професійної діяльності в науці...»

З промови президента Академії наук УРСР Б. Є. Патона на XXVII з'їзді КПРС.

Порушуємо проблему ПРОСИТЬСЯ В ГУРТОЖИТКИ ДОЗВІЛЛЯ

Понад 2700 студентів мешкають нині в п'яти інститутських гуртожитках, проводять в них більшу частину свого вільного часу. І від того, як поставлено в гуртожитках ідейно-виховну роботу, багато в чому залежать наші успіхи чи невдачі в інших справах.

Треба визнати, що факультетські комітети ЛКСМУ ще незадовільно займаються цим питанням. Ось вам приклад комсомольської «уваги» до нього — витяг із протоколу засідання комітету ЛКСМУ факультету обчислювальної техніки, де вся постанова зводиться до загальної, розпливчатої фрази: «поліпшити роботу в гуртожитку».

На згаданому факультеті, а також на ФАМ, РТФ, енергетичному немає тісної взаємодії студентських рад гуртожитків, тільки протягом першого семестру з гуртожитку № 1 за рішенням студради було виселено вісьмох студентів радіотехнічного факультету, які порушували правила гуртожитку, з'являлися сюди у нетверезому стані. Реакція ж комітету більш ніж дивна: лиш четверо порушників одержали комсомольські стягнення, та й ті явно пом'якшені.

Принципової оцінки комсомольської організації інженерно-будівельного факультету не отримав випадок у гуртожитку № 4, коли там зчинили бійку захмелі другоккурсники Гончарук і Левко... Всією ідейно-політичною роботою в гуртожитках покликані керувати ради ленінських кімнат. Проте із завданням цим вони ще не справляються.

Лекції, які вряда-годи проводяться в цих кімнатах, студентську молодь цікавлять мало. Тут потрібні пошуки цікавих, активних форм масової роботи. На жаль, ще жодна рада ленінської кімнати не зуміла використати на практиці безсумнівно цінний досвід політичного клубу «Аргумент». Саме такого характеру політклуби повинні діяти на кожному факультеті.

Особливу значущість набуває завдання поліпшення ідейно-виховної роботи в гуртожитках №№ 3, 4, 5, де спільно з радянськими проживає майже чотириста студентів-іноземців. Активно залучати їх до студентського самоуправління і громадської роботи, пропагувати серед них соціалістичний спосіб життя, роз'яснювати політику КПРС і Радянської держави — ось у чому обов'язок комсомольських організацій. Однак, ще дуже рідко в наших гуртожитках проводяться масові заходи інтернаціонального характеру.

Мають місце і випадки неділових зв'язків наших студентів зі студентами-іноземцями. Окремо хочу сказати про організацію дозвілля. Заявлю відразу: вона не задовольняє запити студентської молоді. В цьому, треба визнати, винні і комітет ЛКСМУ, і профком студентів, які ще не використовують наявні у нас резерви та можливості. Але зауважу й інше: якою б енергією, яким би бажанням не володів комітет комсомолу, та про цікаве і захоплююче дозвілля і мови бути не може, коли ця робота не спирається на ініціативу, ентузіазм і зацікавленість самих студентів.

Доводиться, на жаль, визнати, що більшість наших студентів, котрі проживають в гуртожитках, споживацьки ставляться до проблеми. Всі ми з вами дружно визнаємо, що живемо не дуже цікаво, що треба створювати клуби за інтересами, влаштовувати захоплюючі заходи і т. д. Але на запитання «Хто і як повинен це зробити?» найчастіше чується в гуртожитках відповідь: «Где знаю» або «Гой, хто за це відповідає». Ну хіба можна бути таким інертним, пасивним, байдужим у розквіті студентських літ? Хлопці і дівчата, що ж ви згадуватимете про своє студентство років отак через десять?!

Особливу стурбованість викликає ситуація, що склалася в клубах-кафе: воюють зміст і низька якість музичних програм, неестетичне оформлення залів, невідомо пропаганда західної буржуазної культури, прокручування сумнівних записів самодіяльних ансамблів...

Єдину форму дозвілля можуть запропонувати наші клуби — дискотеку. Іа жодна із них не користується популярністю у студентів. Скажімо, ще два роки тому програма дискотеку «Анвенко» була призером обласного огляду конкурсів. А нині в «Анвенко» взагалі нічого не проводиться, програми «Музичний калейдоскоп» залишають бажати кращого. Як кращого залишає бажати і підбір та навчання кадрів для дискотек. Нерідко в дискотеках «Зодіак», «Музичний калейдоскоп» господують незрозумілого походження сторонні люди, причому ведуть вони себе досить вививно.

Висновок один: дискотеки треба вдосконалювати і підтримувати на належному рівні. І водночас слід пропагувати та створювати нові цікаві форми молодіжного дозвілля, такі, як, скажімо, клуби за інтересами. Створювати, а не чекати організаторів збоку.

Лише жвава зацікавленість у спільній справі, бажання кожного зокрема поліпшити її зробить побут і дозвілля в наших гуртожитках такими, якими і належить бути дозвіллю та побуту справді студентським, неповторним і незабутнім.

О. ПІНЧУК,
секретар інститутського
комітету
ЛКСМУ.

Науково-технічний прогрес:

кадри, пошуки, віддача

Кожем'яко В. П.,

завідуючий кафедрою
нарисної геометрії:

**„Потяг до науки,
винахідництва і раціона-
лізаторства вважаю найго-
ловнішою рисою сучасного
радянського інженера»**

НА МОЮ думку, наша газета повела корисну і потрібну розмову про престиж інженерної професії, про підготовку кадрів, яким вирішувати завдання прискорення науково-технічного прогресу. Роль інженера у цій великій всенародній справі зростає буквально з кожним днем. Це ще раз підкреслено на XXVII з'їзді КПРС. Завдання наше — старших товаришів, наставників і вчителів молоді, комсомольського активу — предметніше, глибше, з точки зору сучасних вимог виховувати у юнаків та дівчат любов до обраної професії, зацікавлення у постійному потягу до самовдосконалення.

Спостереження показують, що гострота набридлих всім проблеми трійки, неояви випускників на місце призначення відчутно знижується у тому випадку, коли студенти виявляють глибокий інтерес до майбутньої професії. І навпаки, коли молода людина поступила у вуз не за покликанням, а в результаті низького конкурсу чи моди на професію, то в такому випадку важко чекати від неї творчості у роботі.

Мабуть іще недостатньо захоплююче, вміло показується молодим людям сутність інженерних професій, перспективи розвитку науки. А це ж наша пряма справа — організувати серед молоді пропаганду романтики праці інженера і конструктора в умовах прискорення науково-технічного прогресу, більш предметно вести пошук «свого» абітурієнта.

Видатний радянський вчений і організатор науки М. А. Лаврентьев говорив: «Від стихійного, багато в чому кустарного збирання молодих сил науки пора переходити до планомірної підготовки, створити... систему виявлення талантів. Вона повинна діяти не тільки в аспірантурі. Помічати здібності, розвивати їх треба і в студентів, і в школярів».

Не в 30 років повинна бути помічена талановита людина, а в 20. Може навіть і у 15. Наука від цього тільки виграє».

І тут я хочу повернути проблему престижу інженерної професії саме до цього русла — участі молоді у науці. Нагадую слова з Політичної доповіді ЦК КПРС XXVII з'їзду партії: «У роботі по перебудові економіки і господарського механізму як ніколи важливо є опора на науку».

Наука сильна і велична не тільки здатністю вирішувати найкрупніші проблеми. Вона сильна і тим, що робить молоду людину оптимістом, зміцнює

в ній віру у свої здібності, захоплює її новими горизонтами і відкриттями. Щоденне, систематичне поповнення знань стає природною передумовою росту і самої особистості, і справи, котрій людина присвятила себе. Ось чому важливо, щоб ідея систематичного наполегливого навчання, безперервної освіти глибоко проникла у свідомість молоді, щоб юнаки і дівчата, отримавши диплом, не зупинилися на досягнутому.

В нашому інституті немало талановитої молоді, яка з допомогою старших товаришів робить усе сміливіші кроки в науку. Але тут сміливіше, об'єктивніше треба діяти і нам, старшим: допомагати всіляко початківцям, не боятися, що вони, як то мовиться, «підсидять» нас. Повторююсь словами М. А. Лаврентьева: «Наука від цього тільки виграє». Саме такого підходу вимагає від нас сучасність.

«Як не може бути живого лісу без підліска», — сказав Михайло Сергійович Горбачов на XXVII з'їзді партії, — так і справжній учений немислимий без учнів. Йдеться про майбутнє науки, а отже, і нашої країни. З перших років навчання студенти повинні втягуватися у дослідну роботу, брати участь у впровадженні її результатів у виробництво. Тільки так можна виховати справжніх учених, творчо мислячих спеціалістів».

Таланти, потрібні по-справжньому науці, ми маємо шукати. Та не тільки. На партійному з'їзді цілком справедливо говорилося і про їх моральне та матеріальне відзначення. Необхідно підняти престиж інженера — вченого, винахідника, раціоналізатора у відповідності з ленінським положенням «Від кожного по можливості, кожному — по труду». Мені здається, що різноманітні пільги мають заслуговувати ті студенти, які зайняли призові місця у всесоюзних та республіканських конкурсах, у творчому змаганні раціоналізаторів та винахідників. Ці їхні успіхи повинні враховуватися і при підбитті підсумків соціалістичного змагання.

Потяг до науки, винахідництва і раціоналізаторства вважаю найголовнішою рисою сучасного радянського інженера. За своєю сутністю його праця — це завжди змагання з тим, що уже створено, і з тими, хто працює над такою ж проблемою. Творче змагання талантів — ось могутня зброя проти інертних і самозаспокоєних, ось той каталізатор, котрий збуджує думку, розумову енергію.

Сьогодні ми продовжуємо друкувати відповіді на запитання, з якими наша газета напередодні 8 березня звернулася до першокурсників енергетичного факультету. Нагадаємо ці запитання:

1. Чому ви поступили саме в технічний вуз? Ще не так давно вважалося, що інженер — професія в основному чоловіча. Чи так це насправді?
2. Побутує думка, що хлопці швидше «схоплюють» точні науки, ніж дівчата. А як вважаєте ви?
3. Ким і де ви хотіли б трудитися, одержавши диплом?
4. Що іще, крім навчання і підготовки досамостійної роботи, захоплює вас?
5. Чого чекаєте від нинішньої весни? Ось як на ці запитання відповіли —

НА ПЕРШОМУ КУРСІ-ВЕСНА

Сніжана ПАНТЕЛІ-
МОНОВА:

1. В політехнічний я поступила за порадою знайомих. Але професію інженера не вважаю чоловічою. Відомо немало жінок — керівників великих підприємств. Все залежить швидше від індивідуальних здібностей людей.

2. Що стосується засвоєння точних наук, то це знову ж таки залежить від захопленості людини цими науками.

3. Хотіла б працювати в проектному інституті інженером-програмістом і обов'язково на ЕОМ.

4. Ніякою науковою роботою не займаюся. Ніхто мене нею не зацікавив, а сама не можу визначитися.

5. Хочеться, щоб ця весна принесла багато радощів. І не тільки мені, а й моїм друзям.

Наталія САМБОРСЬ-
КА:

1. Неправильна думка. Все залежить від того, наскільки людина звикла змушувати свій розум працювати. А взагалі-то дівчата більш схильні до роздумів, а хлопці — до механічних робіт. І, здається, у дівчат більше шансів «схоплювати» точні науки, ніж у хлопців.

4. Захопленість багато, але чимось одним займатися серйозно не вистачає часу.

5. Весна завжди приносить людям радість.

Ірина МРАЧКОВСЬ-
КА:

3. Нам ще довго вчитися, але коли одержу

диплом, хотілося б працювати на електростанції десь на півночі країни.

4. Не завжди вистачає часу. Мабуть тому, що я неправильно його планую.

5. Весну хочу зустріти хорошим навчанням.

Людмила БЕЛОСТЕ-
НКО:

1. Хотіла поступати на заочне відділення (конструювання одягу). Інженер — професія чоловіча.

2. Так.

3. Художником - моделером.

4. Танці.

5. Надіюсь, що буде мир у відносинах між СРСР і США.

Марина РЕВЕНКО:

1. Поступила в технічний вуз тому, що знайома з роботою на виробництві. Бачила багато недоліків у праці інженерів. Тепер хочеться одержати побільше знань. З тим, що моя майбутня професія в основному чоловіча, незгодна. Зараз є немало розумних, знайомих дівчат і жінок, котрі краще за чоловіків справляються з обов'язками інженера.

2. Не зовсім так. Якщо хлопці і «схоплюють» точні науки швидше, то ми від них все одно не відстанемо. Вони ж бо «схопили» і забули, а ми продумаємо — і запам'ятаємо.

3. Хотіла б працювати на керівній посаді.

Редакція щиро вдячна нашим співрозмовникам і деканату енергетичного факультету, з чиею допомогою проведені інтерв'ю.

СВІТ НАВКОЛО НАС

ЕЛЕКТРОНІКА КЕРУЄ ЛЮДИНОЮ

Закінчення. Початок у № 6, 8.

Електронна стимуляція мозку приносить фантастичні ефекти. Коли струм підводиться до певної ділянки мозку, пацієнта можна змусити, приміром, підняти руку й тримати її нерухомо, схилити до сну чи, навпаки, до праці, яку він виконуватиме із запалом, хай би навіть був останнім ліньком. Що цікаво, пацієнт переважно забуває, що ним керують штучно. І не відчуває, ніби робить щось всупереч власній волі. Йому здається, ніби виконує те, до чого прагнув.

Як уже згадувалося, покищо подібне відбувається тільки в наукових лабораторіях. Покищо...

Недавно на Заході з'явилася книжка Девіда Рорвіка «Людина стає машиною». Про що вона? Уявімо собі існування за-конспірованої групи з кількох десятків менеджерів. Ця група у пошуку нових ефективних методів розв'язання соціальних про-

грамованих на зразок робіт.

Другий прошарок — 30 проц. суспільства — мав би в мозку по 200 електродів. Сюди відносилися б урядовці, техніки і т. д. Доля свободи в їхніх ділянках ледь жевріє.

Накінець, решта 60 проц. складалася б цілком із людей-роботів, кожен з яких мав би у мозку півтисячі електродів.

І усім тим керував би з винятковою точністю централізований комп'ютерний пункт, програму якого розробили згадані менеджери...

Досить похмура картина, чи не так? Та на Заході, як відомо, є мастаки на прогнозування картини майбутнього. Дуже вже жажливіших. Дуже вже хисткий перехідний місток, коли йдеться про те, як використовувати найновіші досягнення науки і техніки.

А. ПЕТРЕНКО.

Редактор А. ЗАБЛОЦЬКИЙ.

МІНІ-ХАРАКТЕРИСТИКИ

- Відрядили прокатати метал, а прокатали гроші.
- Колективно страждали індивідуалізмом.
- Механізація ручної праці: використання ЕОМ при грі в доміно.
- Коли він вилетів з роботи, всі дізналися, нарешті, що він за птиця.
- Викладач до першокурсника: «У ваші роки, юначе, Александар Македонський, вже подвиги вершив». «Але ж його вчив Архімед», — парирує першокурсник.
- Наприкінці кварталу завод випускає машини, на яких далеко не заїдеш.
- Робота дала йому багато. Що саме, — показала ревізія.
- Писав вилами по воді, та все одно зпомилками.

Зібрав О. ВАЛЬКОВ.